

pop & kùltür

POPUNKULTUR.ONLINE

A person is shown from the waist up, wearing a black leather jacket and a black headscarf adorned with a gold chain of coins. They are sitting on a motorcycle, with their legs visible in blue jeans and a red and black striped belt. The background is a sandy, desert-like environment. The text 'ALIZADE' is written in a bold, white, stylized font at the bottom of the image.

ALIZADE

POP & KÜLTÜR

MART 2026

// RÖPORTAJLAR

MEHMET

SEÇİL SURAL

RICHARD BEHR

SAHRA YALÇIN

// SOSYAL MEDYA

INSTAGRAM.COM/POPKNKULTUR

FACEBOOK.COM/POPKNKULTUR

X.COM/POPKNKULTUR

WWW.POPKNKULTUR.ONLINE

// RÖPORTAJ

// KAMERA ARKASI

13

ECEM LAWTON

ÇOK ÖZEL

// RÖPORTAJ

03

ALIZADE

TÜRKİYE'NİN EN POPÜLER DİJİTAL MÜZİK DERGİSİ

#POPKNKULTUR

AMERICAN

MÜZİKAL KİMLİĞİNİ OLUŞTURURKEN AZERBAYCAN'DA DOĞDUN, RUSYA'DA BÜYÜDÜN VE MÜZİK KARIYERİNE ORADA BAŞLADIN, ARDINDAN KARIYERİNİ TÜRKİYE'DE GELİŞTİRDİN. BU ÇOK KÜLTÜRLÜ GEÇMİŞİN SOUND'UNA EN NET YANSIMASI SENCE NEREDE HİSSEDİLİYOR?

Bence genel olarak en büyük etki Rusya'dan geldi. "Anormal" ve "Kalbin Bana Kaldı" gibi Türkçe parçalar yapıyor olsam da, şarkılarımın neredeyse tamamı Rusya'da ortaya çıktı. Rusya beni çok etkiledi.

YENİ SINGLE'IN "STOP SMOKING" YAYINDA VE NAKARATTA İNGİLİZCE İLE TÜRKÇE ARASINDA KESKİN GEÇİŞLER YAPIYORSUN. BU DİL DEĞİŞİMLERİ ŞARKININ RİTMİK YAPISINI MI GÜÇLENDİRİYOR, YOKSA VERMEK İSTEDİĞİN TAVRI MI TAŞIYOR?

Türkçe kelime dağarcığım çok geniş olmadığı için, bazen bir şeyi Türkçe tam anlatamadığımda İngilizce söylüyorum. O yüzden iki dili biraz karıştırıyorum.

TARZINI ŞEKİLLENDİRİRKEN SENİ DAHA ÇOK NE ETKİLEDİ: BAŞKA MÜZİKLER Mİ, YOKSA YAŞADIĞIN ÇEVRE Mİ?

Bence beni en çok, bulunduğum çevrelerde popüler olan müzikler etkiledi.

VERSE KISMINDA MARKALARA, ŞEHİRLERE VE ÇEŞİTLİ OBJELERE DAİR PEŞ PEŞE REFERANSLAR VAR. DOĞRUSAL BİR HİKÂYE ANLATMAK YERİNE ANLAR VE İMGELER KURMAYI BİLİNÇLİ OLARAK MI SEÇTİN?

O şarkıları yaptığım dönemde 21 yaşındaydım. Sevgiyle büyümüş, biraz da şımartılmış bir genç başka ne hakkında yazabilir ki?

YENİ ALBÜMÜNÜN ADINI "RAHAT" OLARAK DUYURDUN. BU İSİM SENİN İÇİN NE İFADE EDİYOR, ALBÜMÜN GENEL DÜNYASIYLA NASIL BAĞ KURUYOR?

"Rahat", konforlu ve dinlendirici müzik demek. Her yerde dinlenebilecek bir müzik. Bu albümdeki bütün şarkılar, tarzları ne olursa olsun, insana tanıdık geliyor; sanki zaten sana aitmiş gibi hissettiriyor.

ALBÜMDE DİNLEYİCİNİN EN ÇOK HANGİ TARAFI KEŞFETMESİNİ BEKLİYORSUN: SÖZLERİ, FLOW'U, PRODÜKSİYONU, YOKSA HEPSİNİN BİRLEŞİMİNİ Mİ?

Muhtemelen hepsinin birleşimini. Çünkü ben hiçbir zaman tek bir şeye odaklanmıyorum. Benim için hepsi tek bir sound'un parçası.

ŞARKI ÜRETİRKEN ÖNCE FLOW MU GELİYOR, YOKSA SÖZLER Mİ YAZILIYOR VE FLOW ONA MI UYUYOR?

Önce ya erkeklere karşı duyduğum nefret geliyor ya da aşk geliyor. Sonra flow kendiliğinden çıkıyor.

SOSYAL MEDYADA HAYRANLARINLA KURDUĞUN İLİŞKİ, ŞARKI YAZMA BİÇİMİNİ YA DA PERFORMANSLARINI PLANLAMA ŞEKLİNİ ETKİLİYOR MU?

Tabii ki etkiliyor. Çünkü çok sevdiğim ülke Türkiye'den sınır dışı edildim. Hayranlarımla iletişimimin büyük kısmı sosyal medya üzerinden oluyor. Herkes konserlerim için Avrupa'ya ya da Amerika'ya gelemiyor.

ASLIZADE

“DUYGU OLMADAN YAZAMAM; HER ŞEY GERÇEK OLAYLARA DAYANIYOR.”

ŞARKILARINI YAZARKEN BELİRLİ RAPÇİLERDEN YA DA PRODÜKTÖRLERDEN DOĞRUDAN ETKİLENİYOR MUSUN, YOKSA KENDİ DENEYİMLERİN Mİ DAHA BASKIN?

Bence beni en çok hayat deneyimim etkiliyor. Duygu olmadan yazamam; her şey gerçek olaylara dayanıyor.

ŞARKILARINDA DİLLER ARASINDA GEÇİŞ YAPARKEN FLOW’U KORUMAK İÇİN ÖZEL BİR TEKNİK YA DA STRATEJİ KULLANIYOR MUSUN?

Hiç kullanmıyorum. Her şey nehir gibi akıyor. Özellikle planladığım bir şey olmuyor; ritmin üstünde sadece konuşuyorum.

TARZIN, MÜZİĞİN KADAR AYIRT EDİCİ. MODA SENİN İÇİN BİR İFADE BİÇİMİ Mİ, YOKSA MÜZİĞİNİN DOĞAL BİR UZANTISI MI? SAHNEDEKİ STİLİNLE GÜNLÜK STİLİN ARASINDA NASIL BİR FARK VAR?

Açıkçası sahnede nasıl giyiniyorsam, çoğu zaman gerçek hayatta da öyle giyiniyorum. Benim için arada bir sınır yok. Hatta yaş aldıkça, sanatsal imajım da giderek doğrudan kendime dönüşüyor.

HAYRANLARINA “TANTUNİ” DİYE HİTAP EDİYORSUN. BU LAKABI NEDEN SEÇTİN, ONLARA BÖYLE SESLENMEK SENİN İÇİN NE İFADE EDİYOR?

Ankara’daki ilk performansımda sahneye çıkmadan önce ilk kez tantuni yemiştim. Sonra sahnede o kelime ağızımdan rastgele çıktı. Çok tatlı bir kelime gibi gelmişti.

GELECEK PROJELERİN VE PLANLARIN NELER? ÖNÜMÜZDEKİ DÖNEMDE KENDİNİ HANGİ ALANLARDA GELİŞTİRMEK YA DA NASIL YENİ MÜZİKAL DENEMELERE GİRMEK İSTİYORSUN?

Bu albüm tam anlamıyla trap. Şimdilik tek söyleyebileceğim şey şu: çok fazla agresyon geliyor.

EYLEM

// Bİ ÖNCEKİ SAYIYI HÂLÂ OKUMADIN MI?

[ŞUBAT]

"AMAN" ŞARKISIYLA HAFIZALARA KAZINAN EYLEM, ŞUBAT SAYIMIZDA KARIYERİNİ VE TARZINDAKİ DÖNÜŞÜMÜ ANLATTI.

Okumak için popnkultur.online sitemizi ziyaret etmeyi unutma!

KAMERA ARKASI_KAMERA ARKASI_KAMERA ARKASI_KAMERA ARKASI_KAMERA ARK

Y/ECENM LAWTON

ARKASI_KAMERA ARKASI_KAMERA ARKASI_KAMERA ARKASI_KAMERA ARKASI_KAMI

"VİRAL-READY" İÇERİK ÜRETMEK İLE KALICI, ZAMANSIZ İŞLER YARATMAK ARASINDA BİR ÇATIŞMA VAR MI, YOKSA İKİSİ BİR ARADA MÜMKÜN MÜ?

Elbette bir çatışma var. (Burada Instagram/TikTok içerik üretiminden değil; müzik, sinema, televizyon, sanat ve edebiyattan bahsediyorum.) Zamansız bir işin çıktığı anda viral olması harika bir yıldız hizalanması ama kural değil. Bazen ikisi bir arada olabilir — örneğin Marty Supreme bence klasikleşecek ve çıktığı anda da güçlü bir karşılık buldu. Ama çoğu zaman tarih, ilk anda anlaşılmayan işleri yazar.

Amaç viral olmak olduğunda iş ister istemez bir sayı oyununa dönüşüyor. Tepkiye göre şekillenen, algoritmaya hizmet eden, hızlı tüketilen ve ertesi gün unutulmuş işler ortaya çıkıyor. Takipçi sayısı yüksek diye birini başrole koymak izlenmeyi artırabilir ama kalite zamansız olmasının önüne geçer. O iş, dönemin nabzını tutan bir "snack" olur; doyurucu değil, geçici. Ben bir projeye "Bunu nasıl daha çok izletirim?" sorusuyla başlamıyorum. Sanatçının hayatında nerede durduğuna, nereye gitmek istediğine, şarkının ya da hikâyenin alt metnine, markanın gerçek mesajına bakıyorum. Öz'e odaklandığınızda ve tek amacınız işi hakkıyla yapmak olduğunda, zamansızlaşma ihtimali zaten artıyor.

Neyin viral, neyin zamansız olacağını önceden kestirebilmek de mümkün değil. Tarih bunun örnekleriyle dolu— Van Gogh yaşarken yalnızca bir tablo satabildi; bugün modern sanatın temel taşlarından. Monet'nin empresyonist resimleri alay konusuydu; şimdi kanon. *Moby Dick*, *The Recognitions* ve *The Great Gatsby* ilk yayımlandıklarında başarısız sayıldı. *Citizen Kane*, *The Shining*, *Vertigo* ve *Blow Out* çıktıklarında büyük tepkiyle karşılandı. Değişen eserler değil; bağlamlar, zevkler, anlatılar ve "gatekeeper"lar. Toplum o anda anlayamadığı şeyi hızla reddetmeye meyilli. Ama kültürü ileri taşıyanlar, anlık alkışa değil uzun vadeli etkiye oynayanlar. Bir işin ilk anda viral olmaması — hatta "olmamış" diye yaftalanması — benim için olumsuz değil, tam tersine heyecan verici.

İnsanlara beklediklerinin dışında bir şey sunmak, onları şaşırtmak, onlarda kısa devre yaratmak, hatta onları delirtmek... İşte bunu seviyorum.

BU YOLA İLK GİRMENİZE SEBEP OLAN AN NEYDİ? BİR KIRILMA NOKTASI VAR MI? YÖNETMEN OLMAK İSTEDİĞİNİZİ İLK NE ZAMAN FARK ETTİNİZ?

Aslında yönetmenlik, adını sonradan koyduğum ama hep içinde olduğum bir yoldu. Kendimi bildim bileli elimde kamerayla insanları çekiyor, montaj yapıyor, arkadaşlarıma müziklerle küçük performanslar kurguluyordum.

O zaman bunun bir meslek olabileceğini düşünmüyordum; sadece yapmayı sevdiğim bir şeydi. Lise yıllarında cerrah olan anne ve babamın konferanslarda gösterilecek ameliyat videolarını çekip kurgulamaya başladım. İnsan bedenine, zihnine ve duygularına bu kadar yakından bakabilmek beni çok etkiledi. O dönemde görüntünün sadece estetik değil, insanla ilgili derin bir anlatım aracı olabileceğini fark ettim. Columbia Üniversitesi'nde Film ve Psikoloji okumam da bu merakın devamıydı. İnsan psikolojisinin eğlence sektöründe oynadığı rol beni derinden etkiledi, bir yandan deneyler tasarlayıp laboratuvarlarda saatlerimi geçirirken, bir yandan da senaryolar yazıp, kurgulayıp, çekip, yönetip, montaj yapıyordum.

Daha sonra Londra'daki Sotheby's Modern Sanat masterım süresince video sanatına yöneldim; film karelerine birer resim gibi bakmaya başladım. Tüm bu deneyimler zamanla kendi görsel dilimin yavaş yavaş oluşmasına yol açtı. Benim için yönetmenlik uzun süre bilinçli bir kariyer kararı değil, sevdiğim için yaptığım bir uğraştı. Asıl kırılma noktası ise pandemi döneminde geldi. Yıllardır biriken her şey sanki aynı anda anlam kazandı; içimde bekleyen bir enerji harekete geçti ve ilk klibimi çektim. O an, bunun sadece sevdiğim bir şey değil, hayatımı adayabileceğim bir yol olduğunu anladım.

SİZİ HİÇ TANIMAYAN BİRİ İÇİN ECEM LAWTON KİMDİR? BUGÜNKÜ SİZİ OLUŞTURAN EN ÖNEMLİ DÖNÜM NOKTASI NEYDİ?

Ecem Lawton, insanlara bir şey hissettirmeyi, onları bir araya getirmeyi ve içlerindeki potansiyeli ortaya çıkarmayı seven biri. Kendimi sadece yönetmen ya da yapımcı olarak değil; insanlara alan açan, onları kendi en cesur ve en özgür versiyonlarına yaklaştıran biri olarak görüyorum. Aynı zamanda bir entertainer'ım — insanların gerçekliği kısa bir süreliğine unutabildiği, enerjiyle dolu deneyimler yaratmayı seviyorum. Yaptığım işin merkezinde hep insan var. Bir sanatçıyla çalışırken amacım sadece bir proje üretmek değil; onun özünü yakalayıp belki kendisinin bile henüz görmediği tarafını görünür kılmak. Sinema, müzik, moda ya da sanat fark etmiyor — benim için hepsi hikâye anlatmanın ve anlam yaratmanın farklı yolları. Görselleri sadece anlatan değil, hissettiren ve kültürel bir iz bırakabilecek dünyalar kurmaya çalışıyorum. Hayatımda tek bir dönüm noktası olmadı. Daha çok, cesaret gösterdiğim anların birikimi diyebilirim. Hazır hissetmeden attığım adımlar, korkuya rağmen "evet" dediğim anlar... Zamanla doğru anı beklemek yerine o anı yaratmanın değerini öğrendim.

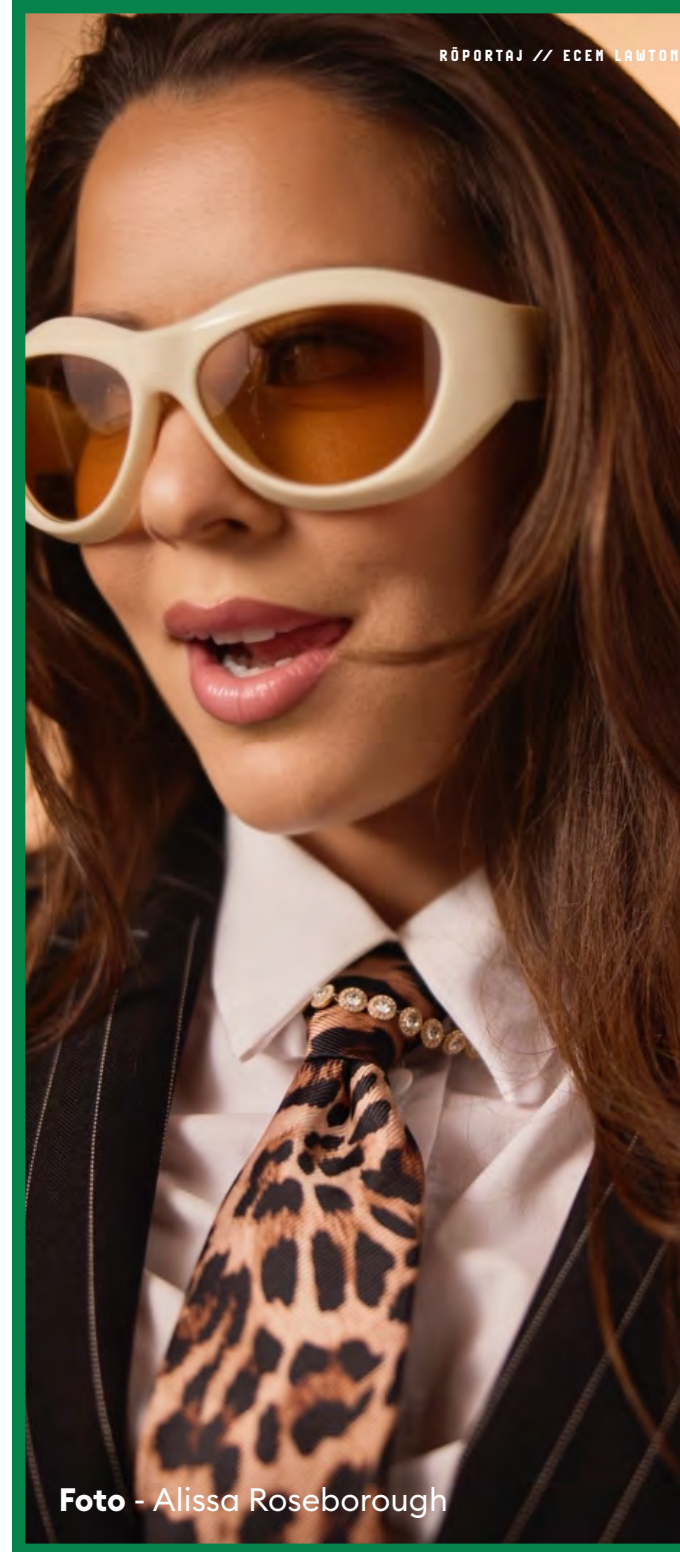

Foto - Alissa Roseborough

**KENDİMİ SADECE YÖNETMEN YA DA
YAPIMCI OLARAK DEĞİL, İNSANLARA ALAN
AÇAN, ONLARI ENCESUR VE EN ÖZGÜR
VERSİYONLARINA YAKLAŞTIRAN BİRİ
OLARAK GÖRÜYÖRÜM.**

- ECEM LAWTON

Foto - Gianni Gallant

SETLERDE YAŞADIĞINIZ VE SİZİ EN ÇOK ZORLAYAN AN NEYDİ? O AN SİZİ NASIL DEĞİŞTİRDİ?

Setlerim gerçekten çok eğlenceli ve rahat geçiyor, hayatımın en güzel günleri oluyor. Her set sonu bütün ekibin dans ettiği bir partiye dönüşüyor. Elimde olsa her gün sette olurum. Sete o kadar çok hazırlanıyoruz ki, o gün sanki olmuş, bitmiş, şimdi tadını çıkarması kalmış gibi geçiyor. Scorsese'nin de dediği gibi, **'Film hazırlık aşamasında yapılır. Çekim ise onu doğrulamaktır.'** Zorlayan anlar benim için set öncesi gerçekleşiyor. Mutlaka ters giden bir şey oluyor, bir dansçı rahatsızlanıyor, bir kostüm gümrükte takılı kalıyor, kamera ekibi tahminimizden daha pahalı ekipmanlar talep ediyor... Bu anlarda her şeyin yoluna gireceği, ters giden şeylerin daha iyi şeylere yol açacağına olan inancım, ekibime güvenim beni devam ettiriyor. Ve her şey de bir şekilde olması gerektiği gibi oluyor.

ŞİMDİYE KADAR ÇALIŞTIĞINIZ PROJELER ARASINDA SİZİ EN ÇOK HEYECANLANDIRAN İŞ HANGİSİYDİ?

Tek bir proje söylemek benim için zor, çünkü beni heyecanlandıran şey işin adı değil, yaşattığı dönüşüm ve hisler. Bir projenin fikirden en çok heyecanlandığım anlar, bir fikrin ilk kez gerçek olmaya başladığı anlar oluyor — herkesin biraz korktuğu ama aynı zamanda içten içe bunun özel bir şey olacağını hissettiği o an. Bir sanatçının kendine dair yeni bir taraf keşfettiği, ekibin aynı frekansta bulunduğu, sette

zamanın hızlandığını hissettiğiniz o günler...

Benim için en heyecan verici projeler, kimsenin tam olarak nasıl sonuçlanacağını bilmediği ama herkesin kalbiyle inandığı işler. Sanırım beni hâlâ en çok heyecanlandıran şey, her projede ilk defa yapıyormuşum gibi hissetmek.

SPACE GEMS'İ SADECE BİR PRODÜKSİYON ŞİRKETİ DEĞİL, BİR "YARATICI KOLEKTİF" YAPAN ŞEY NEDİR?

Space Gems hiçbir zaman sadece projeleri hayata geçiren bir prodüksiyon şirketi olmak için kurulmadı. Bizim için mesele içerik üretmek değil, yaratıcı dünyalar inşa etmek. Çoğu prodüksiyon şirketi hazır yazılmış bir projeyi alır ve hayata geçirir; biz ise fikir daha ortada yokken masaya oturuyoruz. Projeyi değil, fikrin kendisini doğuruyoruz. Sanatçılar için yalnızca klip çekmiyoruz — onların görsel kimliğini, hikâyesini ve uzun vadeli marka evrenini kuruyoruz. Bir şarkıdan bir dünya çıkarıyoruz. Bir imajdan kültür yaratıyoruz.

Space Gems'te yönetmenler, müzisyenler, stilistler, editörler, tasarımcılar ve sanatçılar proje bazlı değil, aynı yaratıcı frekansta buluşan bir kolektif olarak çalışıyor. Şu anda bu yaklaşımı genişletiyoruz: **live visual experiences, konser sahne tasarımları, canlı performans dünyaları, televizyon ve film prodüksiyonları...** Çünkü hikâyelerin artık tek bir ekrana ait olduğuna inanmıyoruz. Görsel anlatı, sahneden ekrana, galeriden dijitale kadar yaşayan bir ekosistem.

Space Gems'te yaratıcılık bir süreç değil, sürekli devam eden bir keşif hali. Beyin fırtınası aşamasından son kareye kadar her şey aynı yaratıcı enerjinin parçası. Brainstorm aşamasından son frame'e kadar her şey aynı yaratıcı enerjinin parçası. O yüzden Space Gems benim için bir şirketten çok bir yaratıcı alan, bir enerji merkezi. Amacımız sadece projeler üretmek değil — sanatçılar, markalar ve izleyiciler arasında gerçek bir kültürel etki yaratmak.

BİR MARKAYLA ÇALIŞIRKEN, YARATICI VİZYONUNUZDAN ÖDÜN VERMEMEK İÇİN HANGİ SINIRLARI ÇİZİYORSUNUZ?

Bir projeyi kabul etmeden önce benim için en önemli şey insan faktörü. Çalışacağım sanatçıyı ya da markayı sadece iş olarak değil, insan olarak sevmem gerekiyor. Değerlerimizin örtüşmesi, aynı dili konuşabilmemiz ve birlikte hayal kurabilmemiz çok önemli. Çünkü her proje aslında uzun soluklu bir ilişki başlatıyor; o sürecin sağlıklı, keyifli ve güvenli olması benim için yaratıcı başarı kadar önemli. Klip ve reklam yönetmek, kendi filminizi yönetmekten çok daha farklı.

Final cut benim olacak diye bir iddianız olamıyor. Çok fazla paydaş, çok farklı beklenti ve karar mekanizması var. Başlangıçta kurduğunuz vizyon; bütçe, zaman, menajerler, label süreçleri ve revizyonlardan geçerken doğal olarak evriliyor. Bu yüzden en kritik karar, kiminle çalışmayı seçtiğiniz oluyor. En sevdiğim çalışma düzeni, sanatçıyla yaratıcı olarak aynı tarafta durduğumuz ve ekibin bu vizyona saygı göstererek süreci kolaylaştırdığı ortamlar. Kariyerimin başında Türkiye'de yaşadığım bazı deneyimler bana bu sınırları çok net öğretti. Haberim olmadan kurgulanıp yayınlanan bir klip, yönetmenlik ünvanımın değiştirilmesi gibi kalp kırıcı durumlar yaşadım.

O dönem zorlayıcıydı ama aynı zamanda beni çok olgunlaştırdı. Endüstride kiminle yol yürüneceğini, kiminle yürünmeyeceğini ayırt etmeyi öğrendim. Bugün Los Angeles'ta kendi prodüksiyon şirketimle çalışıyor olmamın sebebi de bu. Projelerimi hem yönetiyor, hem ana yapımcılığını üstleniyor, hem de kurgusunu yapıyorum. Bu bana vizyonumu mümkün olduğunca koruma alanı yaratıyor. Aynı zamanda sanatçı ve ekiplerle daha derin, uzun vadeli ilişkiler kurabiliyoruz. Bir işe başlamadan önce kendime şu soruları soruyorum: Aynı dünyaya mı bakıyoruz? Birbirimizi gerçekten anlıyor muyuz? Eğer farklıysak, birbirimizin bakış açısını keşfetmeye açık mıyız? Çünkü bir klibin ya da kampanyanın iyi olması, aynı anda senkronize olması gereken birçok parçanın uyumuna bağlı. Sadece sanatçıyı ya da markayı değil, ekibini de sevmek ve güvenmek bu yüzden çok önemli. Yaratıcı vizyonu korumak bazen "hayır" diyebilmekten geçiyor. Doğru insanlarla çalıştığınızda ise o sınırları çizmek zorunda bile kalmıyorsunuz — çünkü herkes zaten aynı hayali kuruyor oluyor.

Foto - Jojo Korsh

BİR MÜZİK VIDEOSUNUN SADECE BİR GÖRSEL EŞLİKÇİ DEĞİL, BAĞIMSIZ BİR SANAT ESERİ OLMASI İÇİN NE GEREKİR?

Benim için şarkı ve müzik videosu aynı ruha sahip ama iki ayrı evrende yaşayan bir hidra gibi. Birbirlerine aitler ama birbirlerinin sınırları içinde var olmak zorunda değiller. Yönetmen olarak önceliğim, klibin gözleri kapalı dinleyen birinin hayal edeceğinden tamamen farklı bir dünya kurması. Şarkı sizi bir duyguya götürürken, klibin sizi bambaşka bir hisse ve yeni bir evrene taşımasını isterim. Şarkının vizyonumu sınırlamasındansa, müzik videosunun şarkının koyduğu tüm sınırları kırmasını hedeflerim. Birlikte çalıştığım sanatçılar benim için her şeyden önce çok kıymetli insanlar. Bana emanet ettikleri şarkılar, büyük emek ve duyguyla yaratılmış hazineler gibi. Yönetmen olarak ilk önceliğim, sanatçının kendini nasıl hayal ettiğini, izleyiciye nasıl görünmek istediğini ve insanlarda nasıl bir duygu bırakmak istediğini anlamak. Sonrasında şarkıyı defalarca dinleyip onu sanatçı kadar sevmek, bağlamını, alt metinlerini, temalarını ve hatta bazen bestecinin bile farkında olmadığı anlam katmanlarını ortaya çıkarmaya çalışıyorum.

Tüm bunları yaparken bir yandan global müzik dünyasının nabzını, diğer yandan sanat, edebiyat ve sinemanın dilini takip ediyorum. Amacım daha önce görülmemiş görseller yaratmak, yeni bir dünya kurmak ve sanatçıyı o dünyanın kahramanına dönüştürmek.

İzleyicinin hem şaşırdığı, hem eğlendiği, hem de **"bunu gerçekten yaptılar"** dediği anlar yaratabildiğimizde, müzik videosu artık sadece bir eşlikçi değil, kendi başına yaşayan bir sanat eserine dönüşüyor.

YAPAY ZEKÂ VE YENİ TEKNOLOJİLER, PRODÜKSİYON SÜREÇLERİNİ NASIL DÖNÜŞTÜRÜYOR? SİZ BUNU TEHDİT Mİ YOKSA FIRSAT MI GÖRÜYORSUNUZ?

Yapay zekâyı insanlığın önündeki en büyük kırılmalardan ve tehlikelerden biri olarak görüyorum. Açıkçası... **nef-ret e-di-yo-rum**. Çünkü hiçbir teknoloji insan ruhunun, el emeğinin, ekip ruhunun ve sette oluşan o tarif edilemez heyecanın yerini tutamaz. Sanat sadece sonuç değil; süreçtir. Ter dökmek, zaman harcamak, detaylarda kaybolmak ve birlikte üretmek işin gerçek değerini yaratır. Aynı zamanda ters giden şeyler de pek çok keşife sebep olur. İmkansızlıklar insanları yaratıcı çözümler bulmaya iter, sonuçta sihirli şeyler ortaya çıkar. Her şeyin makineleştigi, robotikleştigi ve seri üretime dönüştüğü bir dünyada insan dokunuşu giderek daha kıymetli hale geliyor.

Belki de bu yüzden beni hâlâ en çok etkileyen, gözlerime yaş getiren sinema anları CGI öncesi dönemin imkânsızlıklar içinde yaratılmış pratik efektleri. Bu büyüün şairlerinden biri olan *Jean Cocteau'nun 1946 tarihli Güzel ve Çirkin* filminde ters çekimler ve görünmez geçişlerle yaratılan yaşayan aynalar, filmi geriye sararak kendi kendine yanan mumlar ya da Canavar'ın Prens'e dönüşümü... Hepsi saf sinema sihriydi.

Kubrick'in 2001: A Space Odyssey'de yerçekimsizliği göstermek için dev bir döner set inşa etmesi, oyuncularını tellerle havada tutarak fiziksel bir gerçeklik yaratması; *Jurassic Park* için gerçek boyutlu bir T-Rex yapılması; *Guillermo del Toro'nun Pinokyo'sunda* yüzlerce el yapımı kukla ve onlarca fiziksel set kurulması... Bunların hiçbiri kolay yolu seçmedi. Tam tersine, insan hayal gücünün sınırlarını zorladı Bu yüzden yapay zekâyı yaratıcı üretim açısından bir tehdit olarak görüyorum. Ama ironik biçimde bana umut veren şey şu: Yapay zekâyla üretilen işler, gerçek insan emeğinin ne kadar vazgeçilmez olduğunu daha da görünür kılıyor. Belki de bu hız çağının sonunda, insanlık yeniden yavaşlamayı, üretmenin değerini ve insan olmanın anlamını hatırlayacak — yeni bir Rönesans gibi.

TÜRKİYE’NİN EN
POPÜLER DİJİTAL
MÜZİK DERGİ-
Sİ POP&KÜLTÜR +
XTRA İLE DÜNYA
MÜZİĞİNE
ARTIK ÇOK DAHA
YAKINSIN!

WWW.POPNKULTUR.ONLINE